

Ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή του Τυφλού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στο μήνυμά του για την Κυριακή του Τυφλού (25 Μαΐου 2025), ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#) μεταξύ άλλων ανέφερε: “Ονομάζουμε «τυφλούς» όσους στερούνται την φυσική τους όραση, όπως συνέβη και με τον σημερινό τυφλό του Ευαγγελίου. Αυτή η τύφλωση όμως είναι ασήμαντη μπροστά στην τύφλωση των εσωτερικών μας ματιών, τα οποία, είτε από αδυναμία είτε από άρνηση, αδυνατούν να αναγνωρίσουν το ολοφώτεινο πρόσωπο του Κυρίου και να οδηγήσουν όλο μας το «είναι» προς Εκείνον”.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί Άδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι εἶναι οἱ σημερινοὶ πρωταγωνιστές, τόσο στὴν Εὐαγγελικὴ, ὅσο καὶ στὴν Ἀποστολικὴ περικοπὴ, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκούσαμε. Στὴν πρώτη, τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐξιστορεῖ τὴν τυφλότητα καὶ τὴν θεραπεία ἐνὸς ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν τυφλότητα ποὺ ἀφορᾷ στοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς. Στὴ δεύτερη, τὴν Ἀποστολικὴ περικοπὴ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μας μιλᾷ γιὰ τὴν τυφλότητα καὶ τὸν φωτισμὸ τῆς καρδιάς. Πρόκειται γιὰ τὴν τυφλότητα τῶν πνευματικῶν ὀφθαλμῶν, ἐκείνων δηλαδὴ ποὺ ἀντιλαμβάνονται τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη.

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη θαῦμα, τὸ ὁποῖο πραγματοποιεῖται ὡς καρπὸς τῆς ἀγάπης καὶ τὶς φιλευσπλαχνίας τοῦ Κυρίου μας. Στὴν ἐξιστόρηση ὅμως ὑπάρχει κάτι παράδοξο: Ἀπὸ τοὺς 38 στίχους τῆς περικοπῆς, μόνον οἱ πρῶτοι ἑπτὰ (7) περιγράφουν τὸ σημερινὸ θαῦμα. Στοὺς ὑπόλοιπους 31 στίχους, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης περιγράφει τὴν ταλαιπωρία τοῦ γιατρεμένου πλέον τυφλοῦ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸν χλευασμὸ, τὴν εἰρωνεία, ἀκόμη καὶ τὶς ἀπειλὲς τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν νὰ ἀμφισβητοῦν κάτι, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνουν δεκάδες ἄνθρωποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ προβληματιστοῦμε πάνω σὲ ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον θέμα. Ποιό εἶναι αὐτό; Ἡ ἐπιμονὴ πολλῶν ἀνθρώπων νὰ παραμένουν στὴν τυφλότητά τους καὶ νὰ ἀρνοῦνται τὰ θαυμαστὰ τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη καὶ ὅταν συμβαίνουν μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Καθημερινὰ γνωρίζουμε ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι συμπεριφέρονται σὰν τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ, τοῦ ὁποῖου τὶς ἀντιδράσεις θυμόμαστε κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν Ἀνάσταση· ἀντιδράσεις, οἱ ὁποῖες περικλείονται σὲ μία καὶ μόνη φράση: «Ἐὰν δὲν δῶ μὲ τὰ μάτια μου, δὲν θὰ πιστέψω» (Ἰω. 20:25).

Κι ὅμως! Σήμερα ἀποδεικνύεται πὼς γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν θέλει νὰ πιστέψει, οὔτε οἱ ὀφθαλμοφανεῖς ἀποδείξεις εἶναι ἀρκετές. Κάτι ἄλλο, κάποιο ἄλλο κέντρο μέσα στὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη φαίνεται πὼς πρέπει νὰ ἐνεργοποιηθεῖ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντιληφθεῖ τὰ διαρκῆ θαύματα ποὺ συμβαίνουν γύρω του καὶ νὰ παραδώσει τὸν ἑαυτό του στὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό. Ποιό εἶναι ἄραγε αὐτὸ τὸ κέντρο;

Ἀπάντηση δίνει σήμερα ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἀποστολικὴ περικοπὴ, ἡ ὁποία περιλαμβάνεται στὴν δεύτερη πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ του. Ἐκεῖ γίνεται

λόγος για τὴν διπλὴ τύφλωση ποὺ ταλαιπωρεῖ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν διπλὸ φωτισμό του.

Ὀνομάζουμε «τυφλοὺς» ὅσους στεροῦνται τὴν φυσικὴ τους ὄραση, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸν σημερινὸ τυφλὸ τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὴ ἡ τύφλωση ὅμως εἶναι ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν τύφλωση τῶν ἐσωτερικῶν μας ματιῶν, τὰ ὁποῖα, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμία εἴτε ἀπὸ ἄρνηση, ἀδυνατοῦν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ ὀλοφώτεινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ὀδηγήσουν ὅλο μας τὸ «εἶναι» πρὸς Ἐκεῖνον. Ὁ Παῦλος μιᾶ μὲ αὐτό τον τρόπο διότι γνωρίζει ἐκ πείρας τὴν πνευματικὴ του τύφλωση πρὶν γνωρίσει τὸν Χριστό, γνωρίζει ὅμως καὶ τὴ σωματικὴ του τύφλωση, καθὼς ὄντως τυφλώθηκε, ἀμέσως μετὰ τὸ ὑπερκόσμιο φῶς ποὺ τοῦ ἔλλαξε τὴν ζωὴ, ἐκεῖνο τὸ καταμεσήμερο στὸ δρόμο πρὸς τὴν Δαμασκό.

Πότε κατάλαβε τὴν τυφλότητά του ὁ Παῦλος; Πότε διαπίστωσε τὸν σκοτισμὸ τῆς ψυχῆς του; Πότε ἀντιλήφθηκε τὰ λέπια ποὺ ἔφραζαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδιάς, ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματός του; Ὅταν Ἐκεῖνος, ὁ γλυκύτατος Ἐσταυρωμένος, ἐμφανίστηκε στὴν ζωὴ του καὶ τὸν «μεταμόρφωσε». Ἀκούσαμε σήμερα τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ μιᾶ γιὰ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖο γνώρισε ἔντονα καὶ συγκλονιστικά, ἀπρόοπτα καὶ ἀναίτια, πέρα ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ πέρα ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη δικαιοσύνη. Τί μᾶς εἶπε;

«Ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος, κατὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου, διέταξε ἀπὸ τὸ σκότος νὰ λάμψει τὸ φῶς, ἔλαμψε καὶ στὴν καρδιά μου ὅχι μόνο γιὰ νὰ φωτίσει ἐμένα ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μεταδοθεῖ μέσα ἀπὸ μένα ὁ φωτισμὸς αὐτὸς σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους».

Καὶ συνέχισε:

«Αὐτὸς ὁ φωτισμὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τὸν Θεὸ καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στὸ νὰ Τὸν εὐγνωμονοῦμε καὶ νὰ Τὸν δοξάζουμε. Καὶ στὴ γνώση τοῦ Θεοῦ μας ὀδηγεῖ τὸ φῶς τῆς πίστεως στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (4:7)».

Ποιό εἶναι λοιπὸν τὸ συμπέρασμα;

Οἱ αἰσθήσεις καὶ ἡ λογικὴ μας ἀποδεικνύονται, ὅχι μόνον ἀνεπαρκεῖς ἀλλὰ καὶ κατευθυνόμενες ἀπὸ τὸν νοῦ μας. Μὲ ἄλλα λόγια, χωρὶς τὴν ἀποκάλυψη τοῦ φωτὸς τοῦ Θεοῦ στὴν ἀνθρώπινη καρδιά καί, συνεπῶς, μὲ τὸν νοῦ μας σκοτεινιασμένο, ὅσα θαύματα κι ἂν ἀντικρίσουμε, δὲν πρόκειται, οὔτε νὰ ἀναγνωρίσουμε τὸν Θεό, οὔτε νὰ πειστοῦμε γιὰ τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ θαυμάσιά Του. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα καταργεῖ τὴν λογικὴ. Ἀντίθετα, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἀπολογητὲς καὶ γενικὰ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, ὅπως καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, χρησιμοποίησαν καὶ λογικὰ ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ ἀποδείξουν πὼς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπῆρξε ὁ πολυαναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Ὅποιος, μὲ τὴν

Ἀνάστασή Του ἔδωσε στὸ ἀνθρώπινο γένος μιὰ νέα εὐκαιρία καὶ μιὰ νέα προοπτική. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι, ὅμως, γνώριζαν πὼς ἡ λογικὴ δὲν ἀρκεῖ, ἐὰν δὲν συνδυαστεῖ μὲ τὴν ὁλόθερμη πίστη καὶ τὴν διαρκῆ προετοιμασίαν τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως νὰ δεχτεῖ τὴν λαμπρὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά, ὅταν καὶ ὅπως Ἐκεῖνος τὸ ἀποφασίσει.

Ἀδελφοί μου,

Ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴν στιγμή, ὑπάρχει ἡ πιθανότητα, ὁ Χριστὸς νὰ χτυπάει τὴν πόρταν τῆς καρδιᾶς μας. Εἴμαστε ὅμως ἔτοιμοι γι' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψιν; Ἐχουμε ρυθμίσει τὴν ζωὴ μας σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Του, ὥστε τὰ ἐσωτερικά μας αἰσθητήρια νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία Του; Ἐχουμε δώσει στὸν ἑαυτό μας τὴν εὐκαιρία, μέσῳ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἰδιαίτερα μέσῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, νὰ φωτιστεῖ ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ νὰ κατανοήσῃ αὐτὰ ποὺ τὰ μάτια μας καὶ τὰ αὐτιά μας δὲν μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν καί, πολὺ περισσότερο, νὰ ἐξηγήσουν;

Σήμερα, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μετὰ τὰ ὅσα ἀναφέρει γιὰ τὸν φωτισμὸ τῆς καρδιᾶς μέσῳ τῆς πίστεως στὸν Χριστό, μᾶς θυμίζει τὰ βάσανα καὶ τὶς ταλαιπωρίες ποὺ ὑπέστη κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θείας ἀποστολῆς του. Δὲν παραπονιέται ὅμως γι' αὐτά. Ἀντίθετα, μέσα ἀπ' αὐτὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρώπινη δίψαν νὰ στραφεῖ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς· πρὸς Αὐτὸν ποὺ διαθέτει ὅλη τὴν ἀγάπην καὶ ὅλη τὴν δύναμιν νὰ ἀναπληρώνῃ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, νὰ παρηγορεῖ τὴν ὥραν τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν πειρασμῶν καὶ νὰ ἀποκαλύπτει στὸν ἄνθρωπον τὴν ἀληθινὴ γνῶσιν.

Ἄς βαδίσουμε, λοιπόν, τὸν δρόμον τῆς πίστεως πρὸς τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα μας καὶ ἃς εἴμαστε βέβαιοι πὼς τὸ Φῶς Του θὰ ἀποκαλύψει στὴν καρδιά μας τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς.

Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπην,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ